

TUYỂN TẬP 15+ BÀI VĂN TẢ NGƯỜI LỚP 5

Bài số 1: Bài văn tả bố

“Công cha như núi Thái Sơn” - câu ca dao ấy vẫn luôn đúng cho tới tận ngày nay. Nếu như mẹ cho em một bàn tay dịu dàng, một tình yêu thương ngọt ngào thì cha lại như một sự nâng đỡ em trong cuộc đời và cho em một tình yêu đong đầy nhưng cũng đầy nghiêm khắc. Đối với em cha không chỉ là một người trụ cột của gia đình, không chỉ là một người cha mà còn là một anh hùng, một tấm gương đạo đức để em học tập và noi theo.

Cha em không cao lắm chỉ có một mét sáu bảy nhưng thân hình lại khá đầy đặn. Tuy vậy cha lại rất nhanh nhẹn trong công việc. Cha còn có cả một khuôn mặt chữ điền vuông vắn có phúc, em biết điều đó vì được nghe rất nhiều người khen cha và thật tự hào về cha của mình. Cha có nước da trắng mà khiến nhiều người phụ nữ cũng phải ghen tị vì nước ấy. Những buổi đi làm đồng về cùng nhau rửa chân tay lấm bùn trên con mương nhỏ ai cũng phải trầm trồ vì làn da ấy.

Mắt cha em to tròn và ướt nước, nhìn ban đêm thì thật lấp lánh hiền từ như những ngôi sao ngoài trời đêm. Đôi môi đẹp lắm và cả những hàm răng đều tăm tắp như hạt ngô càng làm cho vẻ hiền từ của cha trở nên đẹp lạ thường. Mà đặc biệt mỗi khi cha cười em thấy hạnh phúc biết bao, đó là một nụ cười rạng rỡ, một nụ cười hiền lành chất phác của một người nông dân. Đặc biệt hơn nữa là đôi bàn tay cha, đôi bàn tay ngày ngày chăm lo em, đôi tay vuốt má, đôi tay ẵm em và cả đôi tay đòn roi đau đớn nữa. Bàn tay cha không mềm mại như bàn tay của nhiều người khác bởi quê hương nghề chính là đồng ruộng vì vậy mà đôi bàn tay của cha chai đi vì cày bừa, chai đi vì mưa nắng ngoài ruộng. Thế nhưng đôi bàn tay vẫn tràn đầy yêu thương khi vỗ về những đứa con nhỏ, vẫn xoa đầu hay vuốt má chúng đầy ngọt ngào. Và cũng chính vì thế em hiểu được phần nào những vất vả mà cha đã phải chịu vì em. Không những thế bàn tay chai, khô cằn, ngắn ngủn đó lại em có thể viết rất đẹp và làm ra những đồ vật thật đẹp mắt trong nhà. Bàn tay ấy còn làm nên những ngôi nhà đẹp đẽ, nhìn những viên gạch đỏ lừ được xếp thành hàng bên cạnh những hàng vữa thật sự thích mắt.

Và giờ đây khi em đã khi thời gian và những nhọc nhằn mà cha đã trải qua đã khắc tạc trên khuôn mặt mái tóc cha em. Mới ngày nào mà mái tóc đã ngả sang màu khói. Đó không hẳn là trắng cũng không hẳn đã là đen, đó là một màu tóc của sương sớm, là màu tóc của những ánh nắng gắt gỏng trên cánh đồng ban trưa và là màu của cơn mưa rào nọ. tất cả những nhọc nhằn sóng gió của cuộc đời cũng như những vất vả khi chăm sóc những đứa con trưởng thành như hằn in trên những vết nhăn trên mắt cha. Mỗi lần cha cười những vết nhăn ấy lại lộ ra rõ hơn hay cũng có khi em nhận bắt gặp những nếp nhăn ấy nhưng không

phải cười mà là cha đang suy nghĩ về điều gì đó. Dẫu thời gian có mang tuổi thanh xuân của cha đi nhưng cho đến bây giờ cha vẫn luôn là người bảo vệ em khỏi những nguy hiểm của cuộc sống, cha vẫn là điểm tựa vững chắc và bàn tay nâng đỡ khi em vấp ngã.

Em rất yêu mến cha của em nếu có một điều ước em luôn mong sức khỏe đến cho cha để cha sống với em mãi mãi. Nếu như mẹ giống như một thiên thần một bà tiên trong mắt em thì cha lại giống như một vị anh hùng, một ông tiên hiền lành không chỉ mang đến những phép màu cho cuộc đời em mà mang đến cả một tình phụ tử thiêng liêng đầy che chở.

Bài số 2: Bài văn tả mẹ

Trong gia đình em, người mà em yêu quý và kính trọng nhất là mẹ.

Năm nay, mẹ ba sáu tuổi. Dáng người thon thả. Mái tóc dài mượt mà và óng ả. Khuôn mặt trái xoan. Đôi mắt mẹ sáng long lanh như ngọn đuốc dẫn theo từng bước đi của em. Môi mẹ đỏ tươi, luôn in lại những nụ cười rạng rỡ. Làn da của mẹ trắng mịn như được thoa một lớp phấn. Mẹ ăn mặc rất giản dị nhưng lại toát lên vẻ sang trọng. Hằng ngày, ngoài những công việc giảng dạy ở trường và tham gia các công tác đoàn thể mẹ còn phải lo chăm sóc chu đáo cho gia đình. Tối đến, dù bận soạn bài nhưng mẹ vẫn dành thời gian giảng bài cho em. Những hôm em ốm, nhờ có bàn tay mẹ chăm sóc mà em đã nhanh khỏi để đến trường. Hằng ngày, mẹ phải dậy sớm để lo bữa sáng cho gia đình. Công việc bận rộn như vậy nhưng lúc nào mẹ cũng rất vui. Mẹ không những là người mẹ dịu dàng, đảm đang mà mẹ vừa là người chị, người bạn của em những lúc vui buồn. Có mẹ, em thấy ấm lòng. Em rất kính trọng mẹ em, mẹ xứng đáng là người “Giỏi việc trường, đảm việc nhà” mà nhà trường đã trao tặng danh hiệu cho mẹ trong công tác.

Em rất yêu quý mẹ em. Em sẽ cố gắng học giỏi để xứng đáng với công sinh thành và nuôi dưỡng của mẹ.

Bài số 3: Tả người hàng xóm

Hàng xóm kế bên nhà tôi là một chị gái tốt bụng, và tôi rất yêu quý chị ấy. Chị ấy tên là Nghiên, chị có mái tóc cắt ngắn ngang vai được nhuộm màu nâu rất nổi bật. Đôi mắt chị to tròn và cũng có màu nâu trông rất hợp với màu tóc, và tôi thì đang xin phép bố mẹ để được nhuộm màu tóc giống chị khi tôi được nghỉ hè.

Mỗi buổi sáng lúc tôi rời nhà để đến trường cũng là lúc chị ấy chuẩn bị đi làm. Dáng người chị cao và hơi gầy, nhưng chị luôn biết cách chọn trang phục sao cho phù hợp nhất. Chị làm ở một công ty về thời trang nên nhìn chị lúc nào cũng thật phong cách, và chị cũng hay chỉ cho tôi một số mẹo hay để kết hợp quần áo. Những lúc gặp tôi hay bố mẹ tôi chị đều nở một nụ cười cùng lời chào hỏi thân thiện. Chị là một người trưởng thành nên chị luôn biết cách cư xử tốt với mọi người, và mẹ tôi vẫn thường bảo tôi phải học nhiều ở chị. Chị thích trồng

hoa ở trước sân nhà, và chị còn tặng tôi một chậu hoa nhỏ vào hôm sinh nhật tôi. Chị nấu ăn cũng rất ngon, và chị hay mang thức ăn qua tặng nhà tôi. Đôi khi tôi giống như một chú chim bồ câu đưa thư, vì mẹ tôi bảo tôi mang thức ăn sang biếu chị, và chị thì lại gửi thêm thức ăn cho nhà tôi. Tháng sau chị sẽ lấy chồng, và có lẽ sẽ dọn ra khỏi khu nhà này. Tôi cảm thấy rất buồn khi mất đi một người hàng xóm tốt như chị, nhưng chị hứa là sẽ thường xuyên ghé thăm tôi. Đối với tôi chị không chỉ là một người hàng xóm, mà tôi còn yêu quý chị như một người chị gái.

Bài số 4: Tả ông của em

Cứ đến dịp nghỉ hè, bố mẹ lại cho tôi về quê. Bước vào trong nhà, một giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên và kèm theo một cái xoa đầu: “Ồi! Đứa cháu yêu của ông đã về, năm nay kết quả học tập của cháu thế nào, có tốt không?” Đó chính là giọng nói của ông tôi đấy và cũng là người mà tôi yêu quý nhất trong nhà.

Năm nay, ông tôi đã chín mươi hai tuổi rồi nhưng vẫn còn minh mẫn. Ông không còn khỏe mạnh như xưa nữa mà gầy hăn đi. Khuôn mặt in sâu những nếp nhăn vất vả. Đôi mắt đã mờ đục, không còn được tinh nữa nên mỗi khi đọc báo thì phải đeo kính, nhưng đôi mắt ấy luôn luôn nhìn tôi với một vẻ trìu mến, hiền từ. Mái tóc ông bạc trắng như cước làm ông giống như một ông bụt có tấm lòng nhân hậu trong những câu chuyện cổ tích bước ra vậy. Đôi bàn tay gầy gầy xương xương, rám nắng, luôn run run mỗi khi làm việc. Nước da không còn hồng hào nữa mà đen sạm đi vì nắng. Răng của ông đã rụng nhiều nhưng nhờ đeo thêm hàm răng giả nên nụ cười vẫn còn tươi. Ông ăn mặc rất giản dị, với những bộ quần áo được may bằng vải thô màu sang và đi đôi dép cao su màu nâu của bộ đội.

Vào những buổi sáng sớm, khi mặt trời bắt đầu từ từ nhô lên sau những dãy núi, màn sương trắng mỏng của ban đêm còn chưa tan hết thì đấy là lúc ông tỉnh dậy và cũng là người dậy sớm nhất nhà. Ra sân, ông hít căng lồng ngực tận hưởng không khí trong lành dễ chịu của buổi sáng. Năm nay, tuổi của ông đã cao mà vẫn dậy sớm để tập thể dục. Nhìn động tác ông xoay người, cúi xuống thì mới thấy hồi còn trẻ ông rất dẻo dai và nhanh nhẹn làm sao. Sau khi tập thể dục xong, ông thường làm bữa sáng cho cả nhà.

Mặc dù năm nay ông đã chín mươi hai tuổi, nhưng ông vẫn rất chăm chỉ. Ông rất tích cực tham gia các hoạt động xã hội và các chương trình của nhà văn hóa đề ra. Có một lần ông nói với tôi rằng: “Từ hồi còn nhỏ ông đã là một cậu bé rất yêu quý thiên nhiên”. Cho nên ông rất thích trồng cây, chăm sóc cây cảnh những chú sâu tinh nghịch nào mà đến quấy phá khu vườn của ông là ông đi bắt ngay rồi lấy nước đi tưới cho cây. Cứ mỗi khi rảnh rỗi là ông lại ngồi vót tre hoặc đi cho gà ăn. Vào những buổi trưa hè nóng bức, ông thường lấy chiếc võng, chiếc quạt nan và chiếc đài ở trong nhà ra và chọn những chỗ có bóng râm của cây để mắc võng rồi nằm lên, nghe đài phát thanh, tay phe phẩy chiếc quạt nan. Vào những đêm trăng, ông thường lấy cái ghế mây trong nhà ra hiên ngồi kể chuyện cổ tích cho tôi và

một vài đứa trẻ con trong làng nghe. Con cháu nhà mình mà có làm điều gì sau trái thì ông không hề quát mắng, trách móc mà nhẹ nhàng ôn tồn giảng giải, khuyên bảo. Ông rất nhiệt tình khi hàng xóm nhờ một việc gì đó nên mọi người trong làng ai cũng kính trọng và quý mến ông.

Mọi người ai ai cũng chúc thọ cho ông nhưng riêng tôi, tôi sẽ cố gắng học hành chăm chỉ, ngoan ngoãn để làm ông vui lòng, sống lâu trăm tuổi. Tôi rất yêu quý và kính trọng người ông của mình.

Bài số 5: Tả em trai của em

Gia đình em có bốn người bố, mẹ em và một cậu em trai ngoan ngoãn. Em trai em tên là Vũ và em cũng rất yêu quý em Vũ nhất trong nhà.

Em Vũ năm nay em mới có 5 tuổi. Em Vũ ngoan lắm cho nên cả nhà ai ai cũng yêu quý em. Là con trai nên em cũng có lúc nghịch ngợm nhưng khi được cả nhà chỉ bảo là em nghe theo ngay. Mái tóc của em lưa thưa thật mềm mại biết bao nhiêu, ở lớp em cũng rất được cô giáo yêu quý. Bạn bè của Vũ cũng thích chơi với Vũ. Mỗi lần đi chơi nhà bạn gần nhà em cũng đều xin phép bố mẹ cẩn thận rồi mới đi. Khi em học bài thì Vũ cũng thích lắm, nó cứ chăm chú nhìn em học và cũng biết được những chữ cái mà cô giáo trong trường mầm non dạy cho. Vũ có trí nhớ cũng thật tốt, chỉ cần học vài ba lần là nó cũng đã thuộc được những câu thơ ngắn. Hay thỉnh thoảng còn đứng kể truyện cổ tích cho cả nhà nghe nữa. Những câu truyện cổ tích Vũ kể nó cũng chỉ là kể được những điểm cốt chuyện, lắm khi còn lộn xộn, kể qua một đoạn mới nhớ ra quên mất chi tiết làm cả nhà cười lăn ra.

Vũ có dáng người nhỏ nhỏ nhưng nhanh nhẹn lắm, ở lớp không ai chạy nhanh bằng nó. Ai cũng thích nói chuyện với Vũ vì Vũ lại có tính hài hước nữa. Em cũng rất quý em Vũ và tự hứa sẽ cố gắng học tập tốt để cho em Vũ noi theo.

Bài số 6: Tả chị gái của em

Mỗi chúng ta đều mong muốn có một gia đình hạnh phúc, một tổ ấm yêu thương là động lực đứng dậy sau mỗi lần vấp ngã. Ngoài bố mẹ, em cũng vô cùng tự hào vì có một người chị thật đáng mến.

Chị em còn rất trẻ, năm nay chị chỉ mới 16 tuổi thôi, cái tuổi có thể coi là đang ở độ tuổi đẹp nhất, độ tuổi trăng tròn. Chị có dáng người dong dỏng cao. Gương mặt trái xoan rất ưa nhìn. Nước da trắng hồng cùng với đôi mắt đen láy luôn nhìn em với vẻ quý mến. Chị rất hay cười, mỗi khi cười lại để lộ ra hai hàm răng trắng đều tăm tắp như hạt bắp cùng với má lúm đồng tiền trông chị rất duyên và xinh xắn. Chị có mái tóc dài, đen láy, luôn được buộc gọn gàng.

Chị của em vô cùng xuất sắc, không những là một học sinh ưu tú của lớp mà còn là một người cán bộ lớp đầy mẫu mực, chị em tuy học giỏi nhưng không hề tỏ ra kiêu căng, luôn

quan tâm giúp đỡ đến bạn bè cũng như những người xung quanh mình. Vì thế mà gia đình em cũng luôn tự hào về chị. Em và chị gái của mình rất hợp tính nên có thể dễ dàng tâm sự, nói chuyện một cách thoải mái nhất. Chị thường hay kể cho em nghe về những câu chuyện của cuộc sống, những bài học mà chị đã trải qua, dạy cho em về những điều gì mà em cần làm và những điều nên tránh. Có chị em cũng dễ dàng bày tỏ niềm vui cũng như những nỗi buồn trong cuộc sống. Chị nói chuyện tỏ ra là một người rất chín chắn và trưởng thành. Vào mỗi buổi tối chị còn giảng bài cho em từng li từng tí, giúp em tiếp thu bài nhanh. Nhờ có chị mà em cũng học hành tiến bộ hẳn lên. Chị rất hiền nhưng khi làm trái lại chị điều gì thì không ai dám động vào chị. Chị còn là người luôn biết bảo ban nhắc nhở em học tập, mỗi khi bố mẹ đi vắng chị thay bố mẹ làm công việc nhà, nấu cơm, quét nhà,...Chị còn khéo tay chẳng kém gì mẹ, những món ăn chị làm rất hấp dẫn đặc biệt là em rất thích món sườn xào chua ngọt chị làm. Những miếng thịt vàng ươm, thơm ngon rất bổ dưỡng. Chị còn rất khéo tay trang trí phòng của chị em em rất đẹp, bên khung cửa sổ chị còn trồng thêm cả cây cối. Nhìn căn phòng rất đẹp và đồ đạc được sắp xếp rất gọn gàng ngăn nắp. Chị em thật tuyệt vời, người chị luôn yêu thương, chăm sóc bảo ban em, chấp cánh cho những ước mơ bé bỏng của em. Em sẽ luôn cố gắng học tập thật tốt để xứng đáng là đứa em gái của chị.

Bài số 7: Tả anh trai thân yêu của em

Em có một người anh trai. Một người anh luôn là tấm gương sáng cho em học tập và noi theo. Bởi anh em là một người rất chăm học. Ngày nào cũng như ngày nào, cứ ăn cơm xong là anh lại ngồi ngay vào bàn học, chăm chỉ học bài.

Anh trai của em hơn em bốn tuổi, năm nay anh đang học lớp 9. Lượng kiến thức nhiều lại bị áp lực về kỳ thi vào trường cấp ba sắp tới khiến anh lúc nào cũng bù đầu vào trong sách vở. Nhìn anh học, em thấy đáng anh thật nhỏ nhắn, đầu anh hơi ngả về phía trước một chút. Nước da anh trắng hồng phản chiếu ánh điện trông càng sáng hơn.

Đôi mắt đen láy của anh lướt trên từng dòng chữ. Anh đọc khe khẽ bài học, miệng lẩm nhẩm, em không nghe rõ. Nhìn đôi mắt không chớp của anh em đoán chắc anh đang tập trung để nhớ bài. Thình thoảng, ánh mắt anh nheo lại, hai hàng lông mày như muốn chạm vào nhau chắc anh đang gặp phải bài toán khó mà chưa có cách giải. Nhưng chỉ một lúc sau em đã thấy anh mỉm cười để lộ ra hai hàm răng trắng có lẽ anh đã có cách giải rồi. Anh khẽ cúi người, tay phải cầm bút, tay trái đặt ngay ngắn trên bàn. Anh bắt đầu viết. Những nét chữ của anh rất đẹp, tròn trịa và sạch sẽ. Thoảng cái anh đã giải xong bài tập. Nhìn vào cuốn tập em thấy rất ngưỡng mộ anh. Anh trình bày bài tập rất khoa học, logic và đẹp mắt. Những con chữ màu đen như đang nhảy múa trên trang giấy vậy. Anh soát lại bài một lần rồi gập vở môn đó lại và chuyển sang học môn khác.

Anh em là một người rất cẩn thận. Học cái gì cũng phải nắm thật chắc được nội dung tính chất của bài học, xong xuôi mới chuyển sang môn khác. Chẳng thế mà 9 năm liền anh luôn được học sinh giỏi. Anh em thường học tới tận nửa đêm. Khi mà em đã díp cả mắt và muốn đi ngủ thì anh vẫn ngồi ngay ngắn trước bàn học. Mắt chăm chú nhìn vào quyển sách, Tay cầm bút và viết ra giấy những ý cần nhớ. Nhìn anh chăm chú học không để ý tới thời gian em vô cùng khâm phục sự tập trung của anh. Có những lúc mệt, anh chỉ khẽ đứng dậy vươn vai, vận động lại cơ thể cho đỡ mỏi rồi lại tiếp tục ngồi vào bàn học.

Anh em luôn là tấm gương sáng trong học tập để em noi theo. Em tự hứa sẽ cố gắng học tập để có thể noi gương anh, một người con ngoan, một học sinh giỏi và một người anh mẫu mực.

Bài số 8: Tả em gái của em

Cũng như bao đứa trẻ khác, tôi được sinh ra trong một gia đình nhỏ rất hạnh phúc. Gia đình tôi gồm có bốn thành viên, bố, mẹ, tôi và em gái tôi. Tôi đều yêu quý mọi người trong nhà người tôi yêu thương nhất đó chính là bé Min, em gái của tôi. Em đã mang đến cho gia đình tôi nhiều niềm vui và hạnh phúc.

Bé Min nhà em năm nay lên 6 tuổi. Em rất xinh xắn mà lại rất biết nghe lời người lớn dạy bảo nên mọi người ai ai cũng yêu mến em. Bé nhìn rất dễ thương với hai má bầu bĩnh ửng hồng. Em có nước da giống mẹ nên rất trắng hồng và mịn màng. Đôi mắt em to tròn như hai hạt nhãn. Cái mũi cao, nhỏ nhắn. Nổi bật trên khuôn mặt tươi sáng ấy là đôi môi trái tim đỏ hồng chúm chím. Min trông ngây thơ như một thiên thần bé nhỏ. Mái tóc dài được buộc bởi bím tóc màu hồng trông thật là xinh. Thân hình em mũm mĩm thật dễ thương khiến cho ai ai nhìn vào cũng thấy yêu. Đôi bàn tay nhỏ nhắn trắng hồng. Cô nàng cũng rất điệu, rất thích màu hồng và những chiếc nơ nhỏ xinh. Mới ngày nào, Min còn là một đứa bé bước những bước chập chững và cất những tiếng nói bi bô mà giờ đây, em đã trở thành một cô bé lớp một lém lỉnh. Em còn có thể giúp đỡ bố mẹ những việc vặt trong nhà. Đôi lúc, em cũng tỏ ra nghịch ngợm với những trò đùa tai quái của mình để quậy phá tôi. Đùa nghịch là như vậy, tôi biết em rất yêu quý tôi. Cứ khi nào hai chị em ở nhà là bé lại quấn lấy tôi không rời. Min hẳn là một cô nhóc rất thông minh. Em rất thích hỏi những câu hỏi tại sao, luôn luôn tò mò vì những điều mới lạ. Khi ngồi vào bàn học, Min tỏ ra rất tập trung. Bé chăm chú viết chữ, những nét chữ của bé tròn trịa, xinh đẹp như chính bé vậy. Không chỉ viết đẹp thôi đâu, em gái em còn có năng khiếu về hội họa nữa. Trên tường trong phòng em dán rất nhiều những bức tranh do chính tay em vẽ. Năm ngoái, bé Min còn được tham gia cuộc thi vẽ tranh thành phố và đạt giải Nhì nữa đấy. Bé thể thơ nhưng Min lại rất sạch sẽ. Thân thể, tóc tai, áo quần lúc nào cũng thơm tho. Sách vở, đồ dùng học tập khi học xong đều được bé sắp xếp ngay ngắn. Min thân thiện như vậy nên bạn bè ai ai cũng thích chơi với em. Lớp một thôi mà đã tự ý

thức được mình phải học hành chăm chỉ để nuôi dưỡng ước mơ làm cô giáo. Điều này càng làm tôi khâm phục em hơn.

Tôi yêu thương bé Min nhiều lắm. Bé đã mang lại nhiều niềm vui tiếng cười cho mọi người trong gia đình. Tôi mong sao tình chị em của tôi và Min mãi bền chặt như vậy.

Bài số 9: Tả cô giáo của em

Trong đời học sinh của mình, tôi nhận được sự dạy dỗ của rất nhiều thầy cô giáo, nhưng người thầy cô để lại cho tôi nhiều ấn tượng nhất đó là cô Oanh, cô giáo chủ nhiệm của tôi năm lớp 4.

Cô giáo chủ nhiệm của tôi là một người rất giản dị, cách ăn mặc của cô khác hẳn với những thầy cô khác. Hàng ngày đến lớp cô thường diện chiếc áo sơ mi và chiếc quần âu đen, nhưng vẫn toát lên vẻ đẹp dịu hiền của cô. Cô có mái tóc rất dài, mượt mà, đen nhánh và luôn phảng phất hương thơm. Với mái tóc ấy, khi thì cô tết tóc hai bên, khi cô búi cao trên đỉnh đầu, khi thì buộc cao lên. Dù tạo theo kiểu nào, nhìn cô vẫn rất trẻ trung và duyên dáng. Đôi mắt cô to tròn, đen láy, vô cùng cương nghị nhưng cũng không kém phần dịu dàng. Dù chúng tôi có mắc khuyết điểm cô vẫn luôn nhìn chúng tôi với ánh mắt trìu mến. Còn mỗi khi chúng tôi mắc lỗi, đôi mắt cương nghị của cô lại đượm buồn. Đôi bàn tay cô thon dài, luôn viết ra những mạch văn giàu cảm xúc để chuyển tải bài học đến với chúng tôi. Giọng nói của cô thật truyền cảm, khi thì dịu dàng, ấm áp, lúc lại dí dỏm, vui tươi khiến cho chúng tôi luôn tập trung vào bài học, quên cả thời gian. Khi giảng bài cô thường pha trò thêm để tạo không khí vui vẻ cho chúng tôi học bài, vì vậy tiết học của cô khiến chúng tôi rất thích thú. Những khi cần nghiêm khắc cô cũng rất nghiêm khắc với chúng tôi. Với cô dạy học không chỉ là một nghề, mà còn là một niềm đam mê. Cô luôn chuẩn bị rất kỹ cho bài giảng của mình, nhiều khi cô còn sử dụng cả những đoạn clip ngắn về bài học, giúp chúng tôi có thể tiếp thu bài nhanh nhất. Dù cô đã là một giáo viên nhưng cô vẫn học, đó là sở thích của cô. Trước giờ lên lớp cô luôn soạn giáo án rất cẩn thận và giảng bài rất nhiệt tình với học sinh. Cả lớp chúng tôi ai cũng yêu thích tiết học của cô.

Ngoài giờ học cô thường đến bên chúng tôi để giúp đỡ những bạn học kém, hoặc kể chuyện cho chúng tôi nghe. Những bạn học kém trong lớp được cô đến tận nhà để thăm và chỉ bảo. Bạn Nam học kém nhất lớp, và gia đình có hoàn cảnh khó khăn nhất, nhưng nhờ sự giúp đỡ ân cần của cô, cùng với những món quà nhỏ mà cô đã trích ra từ đồng lương ít ỏi của mình, bạn Nam đã vượt qua khó khăn và vươn lên thành học sinh giỏi của lớp.

Tôi còn nhớ rất rõ lần ấy, tôi bị ốm và nghỉ học một tuần, khi đến lớp tôi rất lo lắng vì không theo kịp các bạn. Nhưng ánh mắt và sự tận tình của cô đã giúp tôi bình tĩnh trở lại. Cuối buổi học cô đã gọi tôi ở lại để giảng lại bài cho tôi nghe, cô nhắc bạn bên cạnh cho tôi mượn vở để tôi chép lại bài và căn dặn chỗ nào chưa hiểu cứ hỏi để cô giảng lại bài. Tôi rất vui và

xúc động trước thái độ của cô, sau lần đó tôi đã học tập chăm chỉ hơn nhiều và cuối năm học đó tôi đã trở thành học sinh xuất sắc của lớp.

Bây giờ cô giáo chủ nhiệm của tôi đã là một cô giáo khác, nhưng hình ảnh về cô giáo chủ nhiệm năm lớp 4 làm tôi không bao giờ quên. Suốt cuộc đời này tôi sẽ luôn lưu giữ hình ảnh cô trong tim mình và cố gắng học tập thật tốt để xứng đáng với những gì mà cô đã dành cho chúng tôi.

Bài số 10: Tả người thầy của em

Nếu có ai hỏi: “Người thầy, cô giáo em quý mến nhất trong suốt năm năm học tiểu học của em là ai?” Thì em sẽ không ngần ngại mà trả lời ngay: “Đó là thầy Nha”. Người thầy giáo đã tận tình dạy dỗ em năm lớp một. Và với em đó cũng là người cha thứ hai của mình.

Mặc dù bây giờ thầy trò đã xa nhau. Nhưng những kỉ niệm sâu sắc năm em còn học lớp 1C của thầy thì không thể nào quên được. Ở lớp, em là đứa duy nhất viết tay trái nên thầy vẫn phải thường cầm bàn tay em nắn nót từng nét chữ. Và mặc dù thầy hết lòng dạy dỗ mà các ngón tay của em cứ nhất quyết không chịu nghe lời. Các chữ cái a, ă, â,... chẳng bao giờ ngay hàng thẳng lối và lúc nào cũng méo mó như bị ai nện một cây gậy vào. Ấy vậy mà bàn tay trái tuy không có ai dạy dỗ cả mà lại viết đẹp hơn nhiều. Khiến cho thầy phải thốt lên: “Thật là ngược đời”. Một hôm, khi tới giờ tập viết – tiết học căng thẳng nhất của em lúc ấy khi thấy thầy ra ngoài lớp nghe điện thoại. Thầy vừa bước ra khỏi cửa là em vội vàng đổi sang viết tay trái. Đến cuối giờ, thầy bảo em đưa vở lên chấm. Em hồi hộp đưa mắt nhìn thầy, bỗng thầy ngồi dậy, xoa đầu em:

- Hôm nay Thăng giỏi quá! Viết đẹp ghê ta! Có sự tiến bộ vượt bậc đấy.

Rồi thầy quay xuống lớp kêu to:

- Để mừng sự tiến bộ của bạn, các em cho một tràng pháo tay nào!

Nhìn sự mừng rỡ không một chút nghi ngờ trong đôi mắt thầy mà trong lòng em thấy hổ thẹn vô cùng. Tối hôm đó, em trằn trọc không ngủ. Đến sáng hôm sau, em quyết định sẽ nói hết sự thật với thầy. Nhưng ngồi trong lớp, em không đủ can đảm để nói ra sự thật với tất cả các bạn và thầy. Mãi đến lúc tan trường, khi các bạn đã về hết và thầy cũng định đi về thì em mới nói với thầy:

- Thầy ơi, em có chuyện muốn nói.

Thầy đưa mắt nhìn em, hỏi:

- Thăng em, em có chuyện gì thế?

Nghe thầy hỏi, mặc dù đã chuẩn bị kĩ cho giờ phút này nhưng em vẫn thấy chột dạ. Ắp a, ắp úng mãi, em mới nói được một câu:

- Thưa th...â...ây, chuyện ngày hôm qua em...

- Chuyện ngày hôm qua nó làm sao?

Em bật khóc:

- Thừa thầy, hôm qua em đã nói dối thầy. Bài tập viết đó không phải do em nắn nót bàn tay phải như thầy đã dạy mà đó là thành quả của ... bàn tay trái ạ.

Nghe em nói, khuôn mặt thầy lộ vẻ buồn phiền và hơi giận dữ, nhưng chỉ một lát sau, khuôn mặt ấy là trở về vẻ hiền từ. Thầy lấy tay gạt nước mắt của em bảo:

- Nín đi, con trai mà khóc nhè thì xấu lắm đấy. Chuyện làm lỗi ai chẳng có một lần mắc phải. Nhưng quan trọng là người đó có biết nhận lỗi như em hay không? Thôi, em về đi, chuyện lần này thầy có thể bỏ qua, nhưng lần sau không được phạm phải nữa đâu nhé! Về đi.

Em mừng rỡ cảm ơn thầy rồi ôm cặp, nhanh chân bước về nhà và thầm hứa với lòng mình từ nay sẽ chuyên tâm học hành nghiêm chỉnh để không phụ lòng thầy.

Bấy giờ, khi đã rời xa mái trường tiểu học mến yêu, thời gian có thể trôi qua, mọi thứ có thể phai nhòa theo năm tháng. Nhưng hình ảnh người thầy đáng kính sẽ mãi mãi theo em đến suốt cuộc đời

Bài số 11: Tả em bé đang tuổi tập đi tập nói

Trong gia đình em có một nàng công chúa nhỏ đáng yêu là bé Kẹo. Em đã được 24 tháng tuổi.

Kẹo thật bụ bẫm nên trông bé như một chú gấu bông xinh xắn, dễ thương. Tóc em là tóc tơ, lưa thưa như những ngọn cỏ non mới mọc bay trong gió. Khuôn mặt Kẹo tròn trịa, bầu bĩnh trông thật đáng yêu. Em có làn da mịn màng, hồng hào như một thiên thần nhỏ dễ thương. Cặp mắt tròn xoe, đen láy dưới hàng lông mi cong và dài của Kẹo ánh lên vẻ thông minh, nhanh nhẹn. Nó khắc sâu vào tâm trí em dễ dàng như sự hồn nhiên, trong sáng của trẻ thơ. Cái mũi của nàng công chúa Kẹo hơi tẹt trông yêu ơ là yêu! Em có má bầu lúm đồng tiền hồng hồng phính ra hai bên như hai quả cà chua khiến ai đi qua cũng chỉ muốn bẹo mấy cái. Trên đôi môi đỏ thắm, chúm chím của Kẹo hay rạng ngời nụ cười tươi tắn y như nụ hoa xinh vừa hé mở. Và mỗi khi nụ hoa ấy bung nở thì để lộ năm cái răng trắng nõn của bé. Em có đôi bàn tay mũm mĩm hình búp măng cứ nắm chặt vào nhau, ngọc ngậy như những con sâu đo. Trên đôi bàn tay trắng trẻo ấy được mẹ đeo cho chiếc lắc vòng bạc óng ánh rất đẹp. Móng tay, móng chân bé như những nụ hồng chúm chím. Ở nhà, miệng em bi bô suốt ngày không lúc nào nghỉ.

Nàng công chúa nhỏ đáng yêu của em không những dễ thương mà còn rất ngộ nghĩnh. Mỗi lần không vừa ý điều gì hay bị trêu là Kẹo lại giả vờ khóc, úp mặt xuống gối rồi đợi mọi người đi lại ngẩng đầu lên, nom thật buồn cười!

Mỗi khi tập đi, mẹ và bà phải đỡ bên cạnh nếu không bé sẽ ngã. Kẹo đi lảo nhảo, vài bước rồi lại đòi bò.

Đặc biệt, mỗi lần ăn em lại tự xúc cháo bằng thìa nhưng đang ăn thì cô bé tinh nghịch này lại vứt thìa và bò đi chơi chỗ khác. Bé mỗi lần ăn lại nhai chóp chép trông thật ngộ! Những lúc như vậy Kẹo lại dang rộng hai chân ra ôm chôn cái mâm.

Em thường hay cho bé tập vẽ nhưng mỗi khi vẽ cô bé nghịch ngợm này lại vẽ ra những nét nguệch ngoạc trông rất buồn cười. Những lúc như vậy, Kẹo ngỡ em chê xấu nên lại lăn ra ăn vạ đòi mẹ. Lúc ấy, mắt em húp lại thật đáng yêu! bé rất thích xem phim hoạt hình. Mỗi lần được xem lại reo hò sung sướng.

Em rất yêu quý Kẹo – cô công chúa nhỏ đáng yêu luôn mang lại niềm vui cho ngôi nhà của em.

Bài số 12: Tả bà của em

“Bà hiền như suối trong”. Đây là câu thơ mà em rất thích. Bởi vì em rất yêu bà của em. Bà đã chăm sóc em từ lúc lọt lòng và đã ru em bằng những câu hát ru êm dịu, ngọt ngào. Bà em là một người phụ nữ tần tảo, đầy nghị lực. Bà luôn phải chống chọi với lưng còng. Tóc bà bạc phơ. Hai má bà đã hóp, thái dương hơi nhô. Trên khuôn mặt bà đã có nhiều nếp nhăn nhưng bà vẫn có những nét đẹp của bà thời con gái. Đó là khuôn mặt hình trái xoan, chiếc mũi cao và hàm răng đều. Tuy lưng bà còng, chân đi chậm nhưng bà vẫn tham công tiếc việc, chẳng mấy khi ngồi không. Từ sáng sớm, bà đã dậy cho gà ăn, nấu cơm, đun nước, quét nhà, quét sân... Mọi việc xong xuôi thì bà lại vác cuốc ra vườn cặm cùi xới đất, nhổ cỏ, tưới cây, bón phân cho cây.

Bà rất hiền và tốt bụng. Với con, với cháu bà yêu thương hết mực. Lần nào em về với bà, bà cũng có bánh hay kẹo cho em, khi thì kẹo lộc của bà đi lễ chùa, khi thì bánh của các bác về thăm nhà biếu bà. Đặc biệt bà chẳng bao giờ quên hỏi han về việc học hành của em và công việc của bố mẹ em. Bà luôn căn dặn nhắc nhở em về cách cư xử với mọi người và phải chăm học. Với hàng xóm láng giềng, bà luôn thăm hỏi, chia sẻ khi ốm đau; giúp đỡ người kém may mắn, gia đình khó khăn.

Em luôn kính trọng và mong bà sống lâu bởi em luôn hiểu rằng: tình thương yêu bà dành cho em là vô tận!

Bài số 13: Tả một người bạn thân của em

Em có rất nhiều người bạn thân. Nhưng người em yêu quý nhất là bạn Hà Anh, bạn còn được gọi với cái tên “nhà vô địch nhảy dây”.

Giờ ra chơi hôm đó, chúng em tổ chức cuộc thi nhảy dây. Đến lượt Hà Anh nhảy. Bàn tay búp măng của bạn nhẹ nhàng cầm lấy chiếc dây, bắt đầu quay “ Một...hai...ba...bắt đầu” – tiếng “trọng tài” Huyền vang lên. Đôi chân thon thả của Hà Anh lúc lên, lúc xuống thật nhịp nhàng theo vòng quay đều đều của chiếc dây. những cơn gió mơn man thổi, mái tóc dày và đen nhánh của bạn nhẹ bay. bấy giờ, cặp mắt bồ câu long lanh xinh đẹp của Hà Anh chỉ chăm chú vào chiếc dây. Trên khuôn mặt bầu bĩnh đã lấm tấm những giọt mồ hôi, nhưng Hà Anh vẫn tiếp tục nhảy. 1/9...456...Hà Anh dừng lại vì bị vấp dây, nhưng con số 456 khẳng

định không ai có thể vượt qua. Cuộc thi kết thúc “trọng tài” Huyền tuyên bố: “ Hà Anh là người chiến thắng”. Mọi người vỗ tay khen bạn, Hà Anh cũng cảm ơn nở nụ cười tươi tắn, đôi môi đỏ hồng càng thêm vẻ duyên dáng. Bạn còn học rất giỏi, hát hay, vẽ đẹp...Hà Anh thật là một cô bé tài năng và ngoan ngoãn.

Bạn Hà Anh thật dễ thương, thầy cô, bạn bè đều quý mến. Em cũng rất yêu quý và khâm phục bạn. Em mong, tình bạn trong sáng của chúng em sẽ mãi mãi bền chặt như câu thành ngữ “bạn bè con chấy cắn đôi”.

Bài số 14: Tả mẹ đang làm việc

Nếu hỏi rằng em yêu ai nhất thì em sẽ trả lời là “mẹ”. Mẹ là người nuôi nấng em đến bây giờ, mẹ dạy cho em cách ăn, cách mặc, cách chào hỏi lễ phép. Hôm nay là ngày chủ nhật, gia đình em lại được thưởng thức tài nấu bếp của mẹ. Một bữa ăn thật ngon sắp bắt đầu đây. Để chuẩn bị bữa tối nhanh hơn, em cũng giúp mẹ vài việc lặt vặt.

Mẹ em năm nay đã bốn mươi tuổi, nhưng trông mẹ còn trẻ lắm. Mẹ có chiều cao khiêm tốn nhưng hợp với dáng người cân đối của mẹ. Mẹ thường mặc những bộ quần áo hợp thời trang và lịch sự khi đi làm. Ở nhà, mẹ mặc những bộ đồ thun thoải mái để dễ làm việc nhà. Tuy vậy, khi đi làm và ở nhà mẹ đều chọn những chiếc áo màu nóng tôn lên làn da trắng hồng, nõn nà. Hôm nay, sau khi đi chợ về. Khuôn mặt trái xoan của mẹ lấm tấm những giọt mồ hôi trông thật đẹp. Nó càng rực rỡ hơn nhờ đôi mắt đen hai mí chớp chớp của mẹ. Đôi mắt ấy không còn đẹp như trước nữa, nó đã xuất hiện những vết chân chim và vết quầng thâm đen. Nhưng đôi mắt ấy vẫn biết khóc, biết cười, biết yêu thương và dạy bảo con cái, đôi mắt ấy vẫn toát lên nghị lực, mạnh mẽ vì chồng vì con, vì gia đình của mẹ. Tuy khá mệt nhưng mẹ vẫn tươi cười với chúng em bằng đôi môi đỏ hồng ấm áp. Đôi môi ấy dạy em cái tốt, cái xấu, đôi môi ấy đã đưa em vào giấc ngủ bằng những câu chuyện cổ tích thần kỳ hay bài hát ru ấm áp, hiền dịu. Mẹ xách giỏ vào nhà, chia thức ăn vào từng rổ rồi rửa sạch sẽ. Mẹ nhờ em vo gạo thật kỹ rồi đặt vào nồi cơm điện. Trong khi đó, mẹ cẩn thận cắt từng lát thịt. Rồi mẹ rửa rau, em phụ mẹ lột rau, lột lá úa, cọng sâu. Từng cọng râu được bàn tay gầy gầy, xương xương của mẹ lột một cách nhanh, khéo. Bàn tay ấy đã làm biết bao công việc khó khăn cực nhọc. Bây giờ, cơm cũng đã chín, mẹ dùng đũa khuấy lên cho tơi, dễ ăn. Khuôn mặt của mẹ lúc này đỏ bừng vì nóng. Tuy vậy, nó vẫn xuất hiện nụ cười thật tươi. Mẹ bắc bếp lên chiên thịt, xào rau, nấu canh. Mẹ nấu thế nào mà mùi thơm lan khắp mọi nơi. Bữa tối cũng đã xong. Em phụ mẹ lấy bát, đũa ra bàn. Một bữa ăn tối ngon miệng bắt đầu. Cả nhà quây quần bên nhau thật ấm cúng. Ai cũng khen thức ăn ngon không chê vào đâu được. Lúc này, em chợt nhìn thấy một nụ cười hạnh phúc trên khuôn mặt lấm tấm mồ hôi của mẹ, một nụ cười mới đẹp làm sao.

Tấm lòng yêu thương chồng con của mẹ thật bao la, bây giờ em mới hiểu phần nào tấm lòng bao la ấy. Em sẽ cố gắng học giỏi, vâng lời thầy cô, ba mẹ để đền đáp công ơn nuôi dưỡng của mẹ. Ôi! Người mẹ hiền yêu dấu của em.

Bài số 15: Tả bác thợ rèn

Bác thợ rèn cao lớn, cao lớn nhất vùng, vai cuồn khúc, cánh tay ám đen khối lửa lò và bụi búa sắt. Bác có đôi mắt lợt trong khuôn mặt vuông vức dưới rùng tóc rậm dày, đôi mắt trẻ to, xanh, trong ngời như thép. Quai hàm bạnh của bác rung lên với những tràng cươi. Những tiếng thở rèn vang như ngáy, giống như nhịp thở phì phò của ống bể. Tôi được ngắm bác thợ rèn lần đầu vào một buổi chiều thu. Bác đang rèn một lưỡi cày. Áo sơ-mi phanh ra để lộ bộ ngực lực lưỡng mà mỗi hơi thở làm hằn lên những chiếc sườn của cái lồng ngực như bằng sắt ấy. Bác ngửa người ra sau lấy đà rồi giống búa xuống. Và cứ thế, luôn luôn như thế không lúc nào dừng, thân hình bác lắc lư, uyển chuyển dưới sức thúc đẩy mãnh liệt của các cơ bắp. Bác quay những vòng tròn đều đặn, mang theo vô số tia lửa và để ánh chớp lại trên đe. Anh thanh niên hai mươi, con trai bác, cặp thỏi sắt đỏ rực ở đầu kim và tự mình cũng đập liên hồi với những tiếng trầm trầm: tót, tót, tót, tót, nghe như lời mẹ khuyến khích con trong buổi đầu bập bẹ. Những chiếc búa cứ nhảy múa, vung ra xung quanh những vẩy vàng trên chiếc áo và in gót lên cái lưỡi cày rèn đỏ mỗi khi rời nó nhảy lên. Một ngọn lửa đỏ rói làm rõ những xương lồi của hai người thợ trong khi bóng cao lớn của họ in dài trong những góc tối lò mờ.

Bài số 16: Tả bác bảo vệ trường em

Bác Lâm năm nay đã ngoài tuổi bốn mươi nhưng trông bác vẫn khỏe mạnh và lạc quan, yêu đời lắm. Dáng bác hao hao gầy, dong dong cao, lúc nào cũng quen thuộc với đồng phục bảo vệ màu xanh lam. Mái tóc bác đã qua thời tuổi trẻ, mái tóc xanh giờ đã điểm vài sợi bạc. Có lẽ bởi bác đã nghĩ suy nhiều. Sự khó nhọc một đời hằn lên những vết nhăn trên vầng trán cao rộng của bác. Đôi mắt bác khi thì ánh lên những cái nhìn nghiêm nghị của một bảo vệ, khi lại ánh lên những cái nhìn rất đỗi trìu mến của một người bác hết lòng vì con cháu. Bác Lâm nghiêm khắc lắm. Nhưng những lúc chúng em mắc lỗi, bác chỉ phê bình chứ không quát nạt lời nhẹ chúng em. Hằng ngày, bác lặp đi lặp lại những công việc quen thuộc: đánh trống báo giờ, mở cổng, khóa cổng, canh cổng, kiểm tra các lớp sau giờ học. Công việc tưởng chừng như lặp đi lặp lại nhàm chán nhưng đòi hỏi phải chính xác, tỉ mỉ. Ấy và, bác đã gắn bó với nó được ngót nghét chục năm trời rồi. Bác Lâm thân thiện với học sinh lắm. Mỗi lúc đến thăm bác, bác kể cho chúng em những câu chuyện ngày xưa, hồi bác mới về trường. Bác kể về các lứa học sinh đã trưởng thành như thế nào. Bác đã gắn bó với trường mấy mươi năm, ngày ngày đánh trống báo giờ, lạng lẽ khóa cổng, mở cổng, kiểm tra lớp sau giờ học. Có những ngày nghỉ, bác vẫn ở trường canh cả ngày lẫn

đêm. Công việc thầm lặng ấy để đảm bảo sự an cho trường và cho chính chúng tôi. Thầy cô, học sinh trong trường ai cũng quý bác Lâm lắm. Học sinh đến chơi với bác, khi thì bác cho cái bánh, cái kẹo, lúc lại gọt hoa quả cho ăn. Bác coi học sinh chúng em như con, như cháu mình, lúc nào cũng động viên chúng em khi có một kì thi sắp sửa.

Em yêu quý bác Lâm và cũng coi bác như một người bác ruột của mình. Sau này, như những cánh chim bay đi khắp nẻo, em nhất định sẽ luôn về thăm bác, sẽ mãi nhớ về bác Lâm - bác bảo vệ tuyệt vời trường em.

Bài số 17: Tả bác ngư dân

"Biển cho ta cá như lòng mẹ

Nuôi lớn đời ta tự buổi nào"

Em đã có dịp được ngắm nhìn bác ngư dân làm việc ở biển, hình ấy mãi thiêng liêng và khắc sâu trong tâm trí em. Ngày hôm ấy, khung cảnh biển cả mới thơ mộng làm sao! Bầu trời cao, xanh thăm thẳm tựa như mặt nước biển. Những bé sóng nước lăn tăn trên mặt biển, dưới những con thuyền đánh cá chuẩn bị ra khơi.

Thân hình bác ngư dân cao lớn, rắn chắc với làn da cháy nắng, đỏ au dưới ánh mặt trời. Khuôn mặt bác hiền lành, chất phác vì phải chịu nhiều vất vả, dãi nắng dầm mưa. Bác mặc một bộ quần áo giản đơn dành cho người lao động. Khi làm việc, bác chăm chỉ, cần mẫn cho thuyền của mình ra xa rồi quăng lưới xuống biển, chờ đợi những con cá mắc bẫy. Về mặt chờ đợi của bác toát lên một vẻ căng thẳng, hồi hộp chờ mẻ lưới. Khi thấy lưới đã nặng, bác dùng đôi tay khỏe khoắn của mình kéo chiếc lưới nặng trĩch lên. Khuôn mặt bác nở ra một nụ cười rạng rỡ khi thấy mẻ cá: "Thế là được ăn no rồi" bác lẩm bẩm khi cất mẻ cá lên thuyền. Sau những giờ chăm chỉ làm việc, những mẻ cá tươi ngon, sặc sỡ được bác đem vào bờ, mang thành quả ra chợ cá. Bác vui vẻ trò chuyện với những gian hàng bên cạnh, vẻ mặt không giấu được niềm hân hoan, vui sướng.

Cuộc sống của những người ngư dân thật vất vả nhưng cũng tràn ngập niềm vui. Em thầm mong cuộc sống của các bác luôn vui tươi, đủ đầy và mong rằng biển cả sẽ luôn dịu dàng, êm đềm cho các bác đỡ vất vả.